

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **V. V. N.**, zastoupený Mgr. Naďou Smetanovou, advokátkou se sídlem 28. října 1001/3, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,** se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 31. 1. 2018, čj. MV-8840-6/SO-2016, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 9. 2020, čj. 30 A 47/2018-98,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení předmětu řízení

[1] Žalovaná rozhodnutím označeným v záhlaví zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 11. 2015, čj. OAM-1678-34/DP-2015. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně podle § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále „zákon o pobytu cizinců“), ve znění rozhodném pro projednávanou věc (tedy ve znění účinném do 14. 8. 2017), neprodloužil žalobci platnost povolení k dlouhodobému pobytu (za účelem podnikání), neboť zjistil překážku pobytu žalobce na území v podobě výkonu nelegální práce.

[2] Rozhodnutí žalované napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále „krajský soud“). Namítl, že se žalovaná nevypořádala s jeho odvolací námitkou, podle níž správní orgán I. stupně není věcně příslušný k posouzení toho, zda se fyzická osoba dopustila výkonu nelegální práce. Žalobce namítal, že správní orgán I. stupně založil rozhodnutí na příkazu Oblastního inspektorátu práce pro hl. m. Prahu (dále „OIP“) ze dne 26. 2. 2015, čj. 3886/3.30/15 3, podle kterého se společnost PANDA Praha, s. r. o., dopustila správního deliktu dle § 140 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále „zákon o zaměstnanosti“) tím, že umožnila výkon nelegální práce, a to mj. i žalobci. Tento příkaz však nebyl součástí správního spisu, žalobce se s ním nemohl seznámit a žalovaná k této odvolací námitce uvedla, že uvedený příkaz měl pro posouzení věci pouze „podpůrný charakter“. Podle žalobce však představoval podklad pro vydání rozhodnutí, a tedy měl být ve smyslu § 50 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, součástí spisového materiálu. Dále žalobce namítl, že pokud by se nelegální práce skutečně dopustil, a to se stalo překážkou jeho dalšího pobytu na území ČR, musí být tato skutečnost vyslovena k tomu věcně příslušným orgánem, tedy orgánem inspekce práce. Takové rozhodnutí nemůže být nahrazeno ani protokolem vydaným výše uvedeným oblastním inspektorátem práce ze dne 9. 4. 2014, čj. 2727/3.71/310003/14/15.2 (záznam o průběhu kontroly), který se ve správním spise nachází. Závěry správních orgánů tedy nemají oporu ve spisovém materiálu.

[3] Krajský soud rozsudkem ze dne 21. 12. 2018, čj. 30 A 47/2018-61, zrušil napadené rozhodnutí žalované i správního orgánu I. stupně. Dospěl k závěru, že skutkový stav, který vzaly správní orgány za podklad napadeného rozhodnutí, nemá vzhledem k chybějícímu příkazu ve správním spisu oporu ve spisu, a to bez ohledu na „podpůrný charakter“ tohoto příkazu. Nejvyšší správní soud nicméně tento rozsudek krajského soudu ke kasační stížnosti žalované zrušil rozsudkem ze dne 17. 7. 2020, čj. 8 Azs 30/2019-28, a to kvůli nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Krajskému soudu především vytkl, že neposoudil, nakolik chybějící příkaz OIP ve správním spisu přezkumu napadeného rozhodnutí skutečně brání a ovlivňuje zjištěný skutkový stav. Neučinil tak, ač podle existující judikatury byl správní orgán I. stupně oprávněn sám učinit závěr o výkonu nelegální práce ze strany žalobce. Ze zrušeného rozsudku krajského soudu nebylo zřejmé, zdali závěry správních orgánů mohou obstát i bez toho, aby byl příkaz OIP součástí správního spisu, anebo nikoliv.

[4] Krajský soud následně ve věci opět rozhodoval a v záhlaví uvedeným rozsudkem žalobu zamítl. Poukázal na závazný právní názor kasačního soudu a uvedl, že závěr správních orgánů o nelegálním výkonu práce ze strany žalobce je plně odůvodněn na základě podkladů, které jsou součástí spisu. To, že se příkaz OIP ve správním spisu nenacházel, nemohlo mít vlit na správná skutková zjištění, neboť ta obstojí vzhledem k ostatním podkladům i bez tohoto příkazu. Není tedy důvodná námitka žalobce, podle níž není prokázáno, že by pro společnost PANDA v druhé části rozhodného období pracoval. Krajský soud v tomto směru upozornil, že se žalobní námitky vztahovaly výlučně k neúplnému správnímu spisu a vyloučení příslušnosti správních orgánů posuzovat výkon nelegální práce. Žalobce tedy netvrdil, že by v rozhodném období práci pro společnost PANDA nevykonával, že by se nejednalo o závislou práci anebo že by jeho nelegální práce nenaplňovala neurčitý právní pojem jiné závažné překážky pobytu na území. Jelikož Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku uvedl, že si správní orgány mohly úsudek o výkonu nelegální práce ze strany žalobce učinit samy, aniž by o této skutečnosti musel rozhodovat orgán inspekce práce, posoudil krajský soud tuto žalobní

námitku jako nedůvodnou. Za nedůvodný označil i žalobní bod, podle něhož se žalovaná nevypořádala s totožnou odvolací námitkou, tedy že si správní orgány úsudek o nelegální práci nemohly učinit samy. Krajský soud sice žalobci přisvědčil, že se touto námitkou žalovaná nezabývala a namítanou skutečnost v rozhodnutí napadeném odvoláním dostatečně neobjasnil ani správní orgán I. stupně, avšak tato skutečnost nezaložila z výše popsaných důvodů (založených na závěru kasačního soudu) nezákonnost rozhodnutí žalované. Krajský soud nepřisvědčil ani tvrzením žalobce, že se správní orgány nedostatečně zabývaly dopadem rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Zabývaly se jimi dostatečně podrobně a krajský soud jejich závěry v tomto ohledu plně aproboval. Bylo na žalobci, aby tvrdil skutečnosti svědčící pro existenci zdejších soukromých a rodinných vazeb. Jelikož má v zemi původu manželku, děti, rodiče i sourozence, na území ČR žije od roku 2008 a Vietnam navštívil v roce 2012, jeho vazby na zemi původu nemohou být zcela přetrhány. Žalobce nadto ani neuvedl, jaké skutečnosti správní orgány ve vztahu k jeho rodinnému a soukromému životu nezjistily, případně jaké konkrétní vazby by měly převážit nad důvodem zamítnutí jeho žádosti. Pokud takové vazby při výslechu sám nepředestřel a zůstal v tomto směru pasivní, nelze učinit závěr o nezákonnosti rozhodnutí žalované, pokud správní orgány takové možné skutečnosti neprošetřovaly z vlastní iniciativy. Je navíc zřejmé, že žalobce po určitou dobu uděleného povolení k pobytu za účelem podnikání nepodnikal a obživu získával nelegální prací.

II. Obsah kasační stížnosti

[5] Proti tomuto rozsudku krajského soudu brojí žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížností. Namítá, že se krajský soud odklonil od závazného právního názoru vysloveného ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu, dopustil se nesprávného posouzení právní otázky a napadený rozsudek zatížil vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Krajský soud zejména ve věci rozhodoval v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu v obdobných věcech, podle níž hypotézu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců nenaplní jakýkoliv nelegální výkon závislé práce, ale jen výkon dlouhodobý. Proto by muselo být prokázáno, že stěžovatel účel pobytu neplnil po převážnou část doby, na kterou mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno. Stěžovatel se však podle krajského soudu nelegální práce dopouštěl maximálně v období osmi měsíců (od 1. 2. 2014 do 31. 3. 2014 a následně v období od 1. 2. 2015 do 4. 8. 2015). Stěžovatel však disponoval povolením k dlouhodobému pobytu od 14. 4. 2013 do 13. 4. 2015 a v tomto období se tak případného výkonu nelegální práce mohl dopouštět jen v období čtyř a půl měsíců. Nelegální práci tedy nevykonával dlouhodobě, a jeho jednání tak nemohlo naplnit hypotézu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

[6] Stěžovatel dále namítá, že správní orgány nepoměřovaly důvod pro neprodloužení povolení s dopady daného rozhodnutí, které fakticky vede k ukončení stěžovatelova pobytu na území ČR. Výkon nelegální práce po relativně krátkou dobu nemůže být dostatečným důvodem pro definitivní ukončení jeho pobytu v ČR. Správním orgánům nadto muselo být zřejmé, že stěžovatel nemůže podat ani novou žádost o dlouhodobý pobyt, neboť na Velvyslanectví ČR v Hanoji nejsou žádosti pro účely podnikání vůbec přijímány a stěžovatel se pro jiný druh pobytového oprávnění nekvalifikuje. Ukončení jeho pobytu po 10 letech povede i k ukončení veškerých jeho podnikatelských aktivit. Tyto skutečnosti plynou přímo ze správního spisu anebo jsou správním orgánům známy z úřední činnosti. Co se týče neuvedení konkrétních skutečností ze soukromého a

rodinného života, s touto argumentací krajského soudu by se stěžovatel mohl ztotožnit pouze tehdy, pokud by s ním bylo vedeno řízení o zrušení povolení k pobytu. V řízení o prodloužení pobytového oprávnění ale nemohl vědět, dle kterého zákonného ustanovení budou správní orgány postupovat a nebyl tak schopen rozlišit, jaké skutečnosti jsou pro vedené řízení podstatné. Správní orgány v tomto ohledu nehodnotily ani souladnost vydávaného rozhodnutí s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále „Úmluva“).

[7] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti plně odkázala na odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu uplatněných kasačních důvodů a zkoumal také, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] K námitce nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů kasační soud podotýká, že stěžovatel nijak blíže neupřesnil, v čem by nepřezkoumatelnost měla spočívat. Zmínil v této souvislosti pouze to, že v žalobě uplatnil námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované ve vztahu k posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí. Sám stěžovatel nicméně v návaznosti na to přímo v kasační stížnosti reprodukuje závěry, k nimž v této souvislosti krajský soud dospěl (správní orgány se danou otázkou podle krajského soudu zabývaly dostatečně, stěžovatel neuvedl, jaké soukromé či rodinné vazby měly převážit nad důvody zamítnutí žádosti). Nejvyšší správní soud připomíná, že rozhodnutí je dle již existující judikatury tohoto soudu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, pokud soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti, které nebyly v řízení zjišťované či byly zjištěny v rozporu se zákonem (srov. např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS), anebo kdy není zřejmé, zda byly nějaké důkazy v řízení vůbec provedeny (srov. rozsudek ze dne 24. 7. 2015 čj. 3 Azs 240/2014-35). O nepřezkoumatelnost se bude jednat také v případě, že soud opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných účastníky řízení (srov. např. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, čj. 3 As 4/2007-58, anebo ze dne 2. 8. 2012, čj. 4 Ans 1/2012-61), anebo pokud ji vypořádal nedostatečně, a z odůvodnění nelze seznat, proč ji posoudil za nedůvodnou (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005-44). Žádnou z takových vad však Nejvyšší správní soud ani přes uplatněné kasační námitky v nyní projednávané věci neshledal, tato kasační námitka tedy nemůže být důvodná.

[11] Stěžovatel v kasační stížnosti dále uvedl, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem vysloveným kasačním soudem ve zrušujícím rozsudku. S tím však nelze souhlasit. Je totiž třeba připomenout, že Nejvyšší správní soud se v předchozím řízení nezabýval meritem věci a původní rozsudek krajského soudu zrušil pro jeho nepřezkoumatelnost. Krajskému soudu uložil, aby v dalším řízení posoudil, jaký význam má chybějící příkaz OIP ve spisu pro závěry správních orgánů o výkonu nelegální práce ze strany stěžovatele, resp. zda žalobou napadené rozhodnutí může obstát i bez uvedeného příkazu jakožto podkladu rozhodnutí. Tomu krajský soud dostál bezezbytku. Dostatečně přesvědčivě objasnil, že absence příkazu OIP ve správním spisu podle něj nemá na zákonnost rozhodnutí žalované žádný vliv, neboť v něm vyslovené závěry plně obstojí na

základě ostatních podkladů, které správní orgány ve věci shromáždily. Sám stěžovatel tento závěr nyní ani výslovně nezpochybňuje, byť nadále v obecné rovině odmítá, že by se výkonu nelegální práce dopustil. Je třeba zdůraznit, že stěžovatel v kasační stížnosti ani neuvedl, v čem konkrétně se měl krajský soud od závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu odchýlit. Lze dodat, že krajský soud naopak v nyní napadeném rozsudku nejen vyšel z právního názoru Nejvyššího správního soudu, pokud jde o vytýkanou nepřezkoumatelnost, ale poukázal i na související konstantní judikaturu kasačního soudu, která byla v daném rozsudku taktéž zmíněna. Uvedená kasační námitka tedy taktéž není důvodná.

[12] Převážná část kasační argumentace stěžovatele se týká otázky, zda pro naplnění podmínek § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců (existence závažné překážky pobytu cizince na území) postačí výkon nelegální práce v délce osmi měsíců, resp. čtyř a půl měsíců překrývajících se s dobou, pro kterou mu bylo pobytové oprávnění uděleno. Stěžovatel se domnívá, že takto zjištěná délka nelegální práce neodpovídá požadavkům „dlouhodobého výkonu nelegální práce“ ve smyslu konstantní judikatury správních soudů. Nejvyšší správní soud nicméně v tomto ohledu nemohl přehlédnout, že tato část argumentace zpochybňuje závěry žalované, nikoliv přímo rozsudku krajského soudu, přičemž se jedná o námitku, kterou stěžovatel nepochybně mohl a měl uplatnit již v žalobě, avšak neučinil tak. Taková námitka poprvé uplatněná až v kasační stížnosti je tedy nepřípustná a Nejvyšší správní soud se jí nemůže zabývat (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Stěžovatel v žalobě výslovně ani implicitně nezpochybňoval, že správními orgány zjištěná délka nelegální práce nepředstavuje „dlouhodobý výkon nelegální práce“, a resp. nenaplňuje hypotézu „jiné závažné překážky pobytu cizince na území“ ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Krajský soud se touto otázkou tedy logicky nezabýval. V takové situaci mu tedy nelze nyní vyčítat, pokud měl na základě podkladů založených ve správním spise za prokázané, že se stěžovatel nelegální práce v uvedeném období dopouštěl, že považoval tuto skutečnost za projev dlouhodobého výkonu nelegální práce ze strany stěžovatele ve smyslu závěrů judikatury Nejvyššího správního soudu, aniž by konkrétněji přezkoumával, zda zjištěná doba požadavkům této judikatury přesně odpovídá. Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud pouze podotýká, že závěr žalované v návaznosti na délku pobytu stěžovatele a zjištěnou délku jeho nelegální práce není nijak zjevně excesivní.

[13] K souvisejícím poznámkám stěžovatele týkajícím se výkonu podnikatelské činnosti v inkriminované době lze dodat, že pro danou věc není s ohledem na důvod neprodloužení pobytového oprávnění rozhodující, zda stěžovatel naplňoval účel pobytu (podnikání) po převážnou dobu, či nikoliv (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, čj. 9 Azs 66/2019-41, bod 17, anebo ze dne 9. 10. 2019, čj. 10 Azs 250/2019-25, body 9 a 10). Proto není ani rozhodující, zda se nelegální práce dopouštěl pouze v době platnosti pobytového povolení, anebo i mimo, resp. zda v rozhodné době rovněž prodával textil (tedy zda plnil účel uděleného pobytového oprávnění). Uvedené totiž na závěru o výkonu nepovolené závislé činnosti pro společnost PANDA nic nemění.

[14] Dále stěžovatel namítal, že správní orgány nedostatečně posoudily dopad rozhodnutí o neprodloužení pobytového oprávnění do jeho rodinného a soukromého života, a to s ohledem na skutečnost, že dané rozhodnutí po 10 letech fakticky povede

k úplnému ukončení jeho pobytu na území ČR. Téměř stejnou námitku vznesl stěžovatel již v žalobě a krajský soud se s ní v napadeném rozsudku dostatečně a přesvědčivě vypořádal. Dospěl především k závěru, že správní orgány se dopadem rozhodnutí do stěžovatelova života zabývaly dostatečně, a to s ohledem na jím uvedené (a ani později blíže nedoplněné) skutečnosti. Stěžovatel má očividně dle svých tvrzení v zemi původu blízké rodinné příslušníky, naopak není zjevné, že by měl obdobně pevné sociální vazby na území ČR. Krajský soud tedy aproboval závěry žalovaného, podle něhož rozhodnutí o neprodloužení dlouhodobého pobytového oprávnění vydaného za účelem podnikání tedy do soukromého a rodinného života stěžovatele nepřiměřeně nezasahuje. Nejvyšší správní soud v této souvislosti opětovně připomíná, že stěžovatel musí v kasační stížnosti zásadně reagovat na argumentaci krajského soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou závěry, které krajský soud v napadeném rozhodnutí uvedl, nesprávné. Kasační námitka, která nesměřuje proti důvodům, na nichž je rozhodnutí krajského soudu postaveno, je nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se opírá o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, čj. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, anebo rozsudek ze dne 26. 8. 2020, čj. 8 As 160/2018-42). Je stěžovatelovou povinností, aby přesvědčivě rozporoval závěry krajského soudu, a úspěch v řízení o kasační stížnosti záleží z velké části na právě na jeho argumentační schopnosti. V nyní projednávané věci však stěžovatel nijak nezpochybňuje závěry krajského soudu, tedy nereaguje na rozsudek napadený kasační stížností. Naopak pouze setrvává na již uplatněných bodech, které míří výhradně proti postupu správních orgánů a které krajský soud již dostatečně vypořádal. Nelze navíc přehlédnout, že až doposud (a to ani v kasační stížnosti) stěžovatel neuvedl žádné konkrétní okolnosti svého soukromého a rodinného života, do nichž by žalobou napadené rozhodnutí mělo dle jeho tvrzení nepřiměřeně zasahovat. Stěžovatel sice v kasační stížnosti naznačuje, že kdyby se jednalo o jiný typ správního řízení (např. zrušení pobytového oprávnění), byl by lépe schopen rozlišit, jaké skutečnosti jsou pro řízení podstatné. Ani v této souvislosti však není zřejmé, jak se uvedené může projevit na nezákonnosti závěrů krajského soudu. Ani této obecné námitce proto kasační soud nemohl přisvědčit, přičemž na výše uvedeném nemůže nic změnit ani odkaz stěžovatele na čl. 8 Úmluvy.

[15] Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud dodává, že samozřejmě nepřehlédl, že součástí kasační stížnosti byl i návrh na přiznání odkladného účinku, v jehož rámci se stěžovatel vyjadřoval též k otázce svého soukromého a rodinného života. Nicméně ani pro účely návrhu na přiznání odkladného účinku stěžovatel tato tvrzení blíže nijak „*nerozvádí a nespecifikuje, ani je nijak nedokládá*“ (viz usnesení zdejšího soudu ze dne 16. 11. 2020, čj. 8 Azs 196/20020-36).

[16] K související obecné poznámce stěžovatele týkající se povinnosti správních orgánů zjistit skutečný stav věci a z moci úřední zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí lze pak (taktéž v obecné rovině) připomenout, že břemeno tvrzení tíží primárně žadatele o konkrétní pobytové oprávnění. Je to totiž sám žadatel, kdo disponuje relevantními informacemi ze svého soukromého a rodinného života a kdo nejlépe může vylíčit specifika svého soukromého a rodinného života do té míry, aby mohla být položena „na misku vah“ proti veřejným zájmům, které případně naopak brání udělení pobytového oprávnění. Jde o informace z jeho vlastní soukromé až intimní sféry (např. informace týkající se zdravotního stavu), jejichž sdělení závisí výlučně na vůli žadatele. Jinak řečeno, je to primárně žadatel, kdo má povinnost správnímu orgánu uvést informace ze svého soukromého a rodinného života, o nichž se domnívá, že jsou pro posouzení věci relevantní

a byly by případně způsobilé převážit nad jinými zájmy a hledisky. Teprve v případě, že by měl správní orgán o těchto informacích pochybnosti, nebo by nastala potřeba jejich doplnění, lze vyžadovat odpovídající procesní aktivitu po správním orgánu. Správní orgán je vázán povinností zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, to však neznamená, že jsou správní orgány povinny při rozhodování o pobytovém oprávnění samy, bez toho, že by sám žadatel uváděl informace o svém soukromém a rodinném životě, které jsou pro posouzení jeho žádosti relevantní, zjišťovat a pátrat po podrobnostech a specifikách žadatelova soukromí, která by případně převážila nad důvodem pro neudělení pobytového oprávnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2020, čj. 1 Azs 260/2020-27).

[17] Nejvyšší správní soud závěrem zdůrazňuje, že stěžovatel v kasační stížnosti konkrétní argumentací nijak nezpochybnil klíčový závěr, tedy že by se dopustil výkonu nelegální práce. Omezil se pouze na obecné vyjádření přesvědčení, že se jednalo o podnikatelskou činnost. Nerozporoval ani závěr krajského soudu, že je tato skutečnost dostatečně prokázaná na základě podkladů shromážděných ve správním řízení, a že plně obstojí i bez příkazu OIP (proti tomu ostatně směřovala převážná část jeho žalobní argumentace, s níž se krajský soud vypořádal).

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené neshledal žádnou z uplatněných kasačních námitek důvodnou, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[19] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti svědčilo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. března 2021

Milan Podhrázký
předseda senátu